

De la manera natural com l'Estevet va arribar en aquesta vall de números

El dia que va néixer l'Estevet, el seu pare, el senyor Ramon, després d'esperar anys i anys aquella criatura, no va poder estar-se al costat de la seva esposa. Les compradores semblava que s'havien posat d'acord, i allà a La Puntual, la botiga de vetesifils¹ de més crèdit de quatre carrers de llarg a llarg, el van tenir entretingut rere el taulell, mentre al pis de sobre, a l'entresòl, la pobra dona complia la missió de donar un fill a en Ramon, amb la llevadora a l'alcova i dues veïnes a la sala.

A fora, queia una pluja fina que anava enfangant el carrer, la vorera i La Puntual. Al davant, a la caserna d'artilleria, les finestres eren tancades, i fins la flaire de cuina, de quadra i d'home que surt d'aquests establiments de pólvora semblava aigualida.

La tarda no podia ser més trista per a un naixement, però el senyor Ramon no tenia temps d'estar trist. Parava una orella

---

¹Vetesifils: Comerç de merceria, i també la persona que s'hi dedica.

a les compradores per saber què volien i una altra a l'entresòl per si li demanaven ajuda. Pujava un moment, donava ànims a la dona i tornava a vendre cabdells.

Llavors li vingué un dubte: seria noi o seria noia? Si era noi, el posaria a la botiga, i si no, cercaria un gendre botiguer i el ficaria en el negoci.

Això sí, estava tranquil, mentre acomplia la seva missió de vendre, perquè esperava un senyal: un plor d'infant, un gemec de la dona, que li anunciaria el moment. La gent no ve al món sense avisar, i per això es deia: «Despatxem, que per això hem nascut, però així que senti el crit, pujaré corrents. No vull que el meu fill el rebin mans estranyes».

Però el nen no venia i les compradores no deixaven d'arribar. Venien per tafanejar, però també compraven, i feia anys que a La Puntual no s'havia fet tant de calaix. En un moment de calma, va tornar a pujar i va estrènyer la mà a la seva dona, com si li digués: «Encara que sigui allà baix, ja saps que pots comptar amb mi». Va cercar una paraula tendra per encoratjar-la, però, com que amb el tràngol del comerç no havia tingut temps d'aprendre'n cap, no li'n va venir cap a la boca i li va tornar a estrènyer la mà. No sabia què fer ni què dir.

Un cop a baix, va despatxar dues troques, quatre agulles de fer mitja i dues sivelles, i com que les dones van marxar, va tornar a estar inactiu. «Pujo a dalt?», es preguntà. «No, que faig nosa», es va respondre. «Què he de fer? Esperar el crit, el crit que m'avisí que sóc pare.»

I tot esperant el crit, i com que ja no entrava ningú, es va posar a endreçar les capsas: les de la dreta, a l'esquerra; les dels cabdells, a sota; aquí, la llana; allà, el cotó; més lluny, les trenzilles²

---

²Trenzilles: Cintes de cotó, seda o llana teixides trenant els fils.

i les vetes... Després, va sortir a la porta. Encara plovia. Passava un carro al galop amb el carreter amb un sac al cap. El cel era de plom, la terra semblava un mapa de roderes, i les finestres de la caserna del davant semblaven les d'una fàbrica amb les màquines aturades.

De sobte, un toc de trompeta va ressonar com la del Judici i van començar a arribar soldats. El senyor Ramon, d'esma, els anava comptant:

—Quaranta, quaranta-dos, cinquanta, cinquanta-vuit...

—Què fa? Que no puja? —va cridar la llevadora.

—Ja està? —va exclamar el senyor Ramon.

—Jesús! No en fa poca, d'estona! Ha nascut mentre tocaven a ranxo!